

Aprendre a pensar és més saludable, útil, necessari, infinitament més vital per a la realització de la persona que aprendre a creure. En canvi, a tothom, amb més o menys intensitat, primer ens han ensenyat a creure, i després ens han ensenyat a pensar i, si no, hem hagut d'aprendre a soles tot això de saber pensar. Qui sap pensar és lliure. Sens dubte. És la llibertat que ens permet repensar allò que pensem, i la llibertat que ens facilita, entre moltes altres coses, triar allò que necessitem per a viure. En conseqüència, si no podem pensar, no podem triar. I no podem triar, per exemple, una creença. Fins i tot, no podríem triar la renúncia a triar-la. Perquè si no és així, si passa que primer hem de creure i després de pensar allò que hem cregut, la creença s'esdevé una imposició i les conseqüències són, com ha demostrat la història, terribles. No ve al cas ara discutir ací la sacralitzada constitucionalitat de la llei que obliga els infants a rebre classes de religió catòlica o, en el seu cas, una assignatura opcional, ja que si no és constitucional, els interessats la faran constitucional. Així que deixem el pati tranquil. De moment.

Si no m'erra la memòria, des de primer grau d'aquella Educació General Bàsica fins al tercer del Batxillerat Unificat Polivalent, durant onze anys vaig assistir com a mínim a una hora setmanal de religió catòlica. Moltes hores, sí, i molts anys. En canvi, només vaig rebre classes de Filosofia durant dos anys de la meua vida acadèmica. Significa que l'assignatura que s'ocupa "de pensar" i "d'aprendre a pensar" no la reps fins als 16 anys. Això ens hauria de "fer pensar" un poc, no? En joc està l'existència de ciutadans lliures.